

A barátok remegtek a sötétben. Azt gondolták, eljött a vég. Vagy egyenként végeznek velük, vagy egyszerre csak, mivelhogy nem találnak semmit, a zsoldosok rájuk gyűjtik az épületet. Aztán váratlanul diadalittas ordítás zengett fel a veteményes felől. Ám az istentelen üvöltözésből egy ismerős hang is kihallatszott.

- Ne bántsatok, az Isten szerelmére!
- Segítsetek, testvéreim, én vagyok az, Baltazár!
- Mentsetek meg!
- Jaj Istenem, a véremet ontják!

Semmi kétség, valóban Baltazár testvér hangja volt. Az a kissé rekedtes, mindig nevetésre ingerlő hang. A guardián dörömbölni kezdett, de az örök csak röhögtek odakint.

- Kuss, te csuhás!

Alig egy-két óra múlva föltárult a kápolna ajtaja. A barátok hunyorogva botorkáltak ki a fénybe. Ínycsiklandozó disznósült illata lengte be a kolostor udvarát. A katonák zsíros pofával, nagyokat röhögve faltak. S a zsoldosok kapitánya, akinek a lelkében még szirmozott az erény virága, s egyáltalán nem volt olyan elvetemült, mint ahogyan azt híresztelték róla, a megterített faasztalhoz rugdosta a rettegő barátokat. Igyatok bort az egészségemre, üvöltötte a barátoknak. És azok ittak bort. Aztán pedig elégedetten bámulta ez a jóra való zsoldos kapitány, hogy a barátok, bár gyöngyöző homlokkal, és remegő kézzel, de együtt falnak a katonáival.

KOPASZ MÁRTA: COMÓI KISLÁNY